

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en livsvarig, aarlig Hædersgave til Deltagere i Kampene for Fædrelandet i Aarene 1848—50.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3227—30.)

Sagen sattes under Forhandling.

Jensen-Sønderup: Jeg er sikker paa at være i Overensstemmelse med alle Tingets Medlemmer, naar jeg udtaler Glæde over, at dette Forslag er fremkommet, og jeg er endnu mere sikker paa at være i Overensstemmelse med alle de gamle Krigere fra 3-Aars Krigen, naar jeg bringer Regeringen og Finansministeren en Tak for dette Forslags Fremkomst. I øvrigt finder jeg, der ikke er Anledning til at sige mange Ord om selve Sagen. Det eneste, jeg mener, der er Grund til at fremhæve, er, at Forslaget gaar ud paa at yde alle Deltagerne i Krigen en Hædersgave uden Hensyn til deres større eller mindre Formuenhed, om de bo her i Landet eller andetsteds. Først derved faar det den rette Karakter af at være en Hædersgave. I det Øjeblik, man som i 1898 vil sætte et Skel og sige, at det kun skal være de mindre velstillede, der skulle have Gaven, vil Forslaget tabe en hel Del af sin Betydning som en Bestemmelse om Ydelse af en Hædersgave. Jeg tror, at vi fra alle Sider have Grund til at være tilfredse med, at Tingen er ordnet saaledes, at der ikke gøres noget Skel, men at alle Deltagerne i Krigen faa Ret til denne aarlige Hædersgave. Jeg gaar ud fra, at vi ogsaa ere enige i de Betragtninger, som Finansministeren dels har fremsat ved Forelæggelsen og dels har givet Udtryk i Bemærkningerne til Forslaget, at det for dem, der have deltaget i Krigen 1864, nu maa have sit Forblivende indtil 1914. Saa er der gaaet 50 Aar efter deres Deltagelse i Krigen, og man har da et Fortilfælde for, at der ogsaa vil blive vist dem Hensyn. Om det skal ske ved Ydelsen af en aarlig Hædersgave eller ved en Hædersgave en Gang for alle, er et Spørgsmaal, der til den Tid vil komme til at foreligge.

Endelig vil jeg udtale Haabet om, at det maa lykkes at føre Sagen igennem i den korte Tid, der er tilbage inden Jul, baade her og i det andet Ting, saa at det kunde blive en Julegave til de gamle Krigere. Selv om Pengene ikke kunne

komme ind ad Døren til Juleaften, kunne vi dog give de gamle Krigere et Tilsagn om, at de komme i Løbet af den korte Tid, der maatte medgaa til at ordne denne Sag. Men allerede inden Lille Juleaften ville de da kunne have faaet Meddelelse om, at de for Resten af deres Levetid faa 100 Kr. aarlig som en Hædersgave og Anerkendelse af deres Deltagelse i Krigen 1848—50 uden Hensyn til, hvorledes de ellers ere stillede.

K. M. Klausen: Dette Forslag kaldes Forslag til Lov om en livsvarig, aarlig Hædersgave til Deltagerne i Kampene for Fædrelandet i Aarene 1848 til 1850. Det forekommer mig, at i dette Ord „Hædersgave“ kunde der ligge noget, som jeg ikke gerne vil have lagt ind i Loven, nemlig noget, der lignede en Forherligelse af Krigen. Fordi en Mand har deltaget i Krigen, skulde han være berettiget til at modtage en Hædersgave! Det, som disse Folk have gjort, er ikke mere, end deres Pligt bød dem, de vare tvungne til at gøre det. Der kunde lige saa fuldt være Tale om at give en Hædersgave til de Folk, der have ofret deres Eyner og Gerning for det fredelige Arbejde, som have slidt sig op i det fredelige Arbejdes Tjeneste og maaske ere blevne Invalider under Udøvelsen af det. Jeg siger derfor, at naar vi til Dels kunne gaa med til dette Forslag, skal deri ikke ligge, at vi derved ville forherlige den Gerning, som disse Folk have taget Del i, forherlige Krigen.

Her er Tale om at yde denne Hædersgave til alle, man vil give den, enten vedkommende trænger til den eller ej. Dette Princip forekommer mig ikke rigtigt. Det er ikke heldigt, at Staten saaledes skal yde livsvarig Understøttelse til Folk, der maaske endog ere meget velstillede. Jeg synes derfor, der kunde være gjort en Sondring saaledes, at man begrænsede sig til dem, der vare trængende, og ikke medtog dem, der ikke behøve at modtage disse 100 Kr. aarlig. Der kunde derfor være nogen Grund til at lade dette Forslag nøjere overveje, og jeg vil haabe, at det ved Forhandlingens Slutning maa blive henvist til et Udvalg, navnlig ogsaa af den Grund, at de, man dog først og fremmest burde tænke paa ved en Lejlighed som denne, ere dem, der ere blevne Invalider i Krigen, dem, som altsaa i bogstavelig Forstand have blødt for Fædrelandet.

Hvis man kunde gaa ind paa den Betragtning, at man først og fremmest burde